

Herečka Henrieta Kecerová je optimistka: V septembri sa vidíme

S DIVADLOM VEDIE SVOJU TRIDSAŤROČNÚ VOJNU

V decembri tohto roka naplní herečka HENRIETA KECEROVÁ tridsať rokov svojho pôsobenia v Štátnom divadle Košice. Aj jej v čase koronavírusovej pandémie chýbajú najmä stretnutia s kolegami, priateľmi, ale aj jej drevenica v tokajskej oblasti v Maďarsku. Ale je optimistka a riadi sa heslom: „Neopúšťať sa!“

„Divadelné prázdniny“ prišli vďaka koronavírusu takmer o tri mesiace skôr. Ako sa má herečka Henrieta Kecerová v nútenej karanténe?

- Mám sa dobre. Som doma s celou rodinou, spolu jeme, trávim čas, hráme Aktivity, karty, pečiem vlastný chlieb, varím – čo je vzácné, pretože inak nemám komu a sama sa stravujem mimo alebo rýchlo. Netvrdím, že je to ideálny život... vôbec nie. Chýba mi môj stres, práca, príroda, šport, cestovanie a hlavne posedenia s priateľmi, ale musím sa prispôbiť, len sa snažím celú situáciu vnímať pozitívne.

S kolegami sa divákovi pripomínate aspoň vo virtuálnom svete formou domácich videí. Mali ste aj spoločné online teambuildingy, vraj mali byť každý deň. Uchovala sa táto tradícia a je aspoň malou náplastou na abstinenčné príznaky a chýbajúce javisko a hľadisko?

- Myslím, že najviac nám chýba kolektív. V našej práci je

Henrieta Kecerová a Stanislav Pitoňák vo vydarenej divadelnej komédii Remeselníci.

FOTO: ARCHÍV ŠD

samozrejmosťou byť súčasťou väčšieho celku a takto sme aspoň v kontakte. Nie je to nútené. A samozrejme, čo by to boli za herci, keby nevymýšľali a netvorili... takto sa držíme trochu vo forme... alebo aspoň v dobrej nálade. Heslo znie: „Neopúšťať sa!“

Je o tebe známe, že si vášnivá chalupárka. Máš nejaké vychytávky, ktoré sa možno aj vďaka núteným prázdninám chystáš realizovať?

- Teraz ma srdce zaboľelo. Milujem našu drevenicu. Smola – je v Maďarsku, v tokajskom kraji. Nemôžem tam ujsť. A chýbajú mi aj ich vínné pivnice – najmä teraz! Ale... keby som tam byť mohla... kosím, natie-

ram, sadím, pílim, kúrim v krbe... a kochám sa hviezdami.

Dcéra Karolína sa venuje gymnastike a predpokladám, že to má s tréningmi tiež teraz ťažké. Ako znáša izoláciu, nejde na vás ponorková choroba, keďže aj ty rada aktívne oddychuješ? Máte doma zavedený špeciálny karanténny režim?

- Ona už chodí iba trénovať. Okrem toho študuje na UPJŠ v Prešove diaľkovo a pracuje na polovičný úväzok. Asi tá mládež to má oveľa horšie ako my. Vidím, že aj keď tieto „androidné“ deti nevedia odtrhnúť oči od mobilov, kontakt s priateľmi a aktívita im chýba. Naše psy aj pochudli, čo ich nútíme sa venčiť! Zo začiatku to bol doma trochu

chaos, ale už sme prešli na taký domáci rituál a zatiaľ to funguje. Hlavne večer a ráno vymeníť denné pyžamo za nočné!

V tomto roku naplníš tretie desaťročie pôsobenia v Štátnom divadle Košice, také malé jubileum. Aký by bol spätný pohľad, ktoré obdobia, možno postavy, boli najkrajšie?

- Nikdy nezabudnem na prvú návštevu divadla, keď som vedela, že pôjdem študovať na konzervatórium. Bolo to predstavenie Peter a Pavol. Hneď nato sa budova zavrela a šla do rekonštrukcie. O to viac ma to dostalo, keď som o pár rokov bola pri jeho otvorení a už som bola jeho súčasťou. Je to pravda, v decembri to bude 30 rokov. Práve sa mi

v hlave spustila rýchla rekapitulácia a nejde zastaviť... Snehulienka, Hamlet, Nedela pre bolesť ako stvorená... spojenie s prešovským divadlom, narodenie dcéry... až dnešok. Nádherné roky a krásne spomienky... Lov na krysy, 3.3.3... neviem, na ktorú postavu si spomenúť skôr.

Boli aj chvíle, keď si zapochybovala o správnosti výberu hereckého chlebaka? Viackrát si v rozhovoroch spomínala, že nie ty si si vybrala herectvo, ale skôr herectvo teba?

- Ani nie. Pochybnosť tam nebola. Ja s divadlom vediem svoju vojnu. „Kto z koho“, keď si ma už vybralo. Raz vedie divadlo, raz ja. Ale bojujeme spolu ďalej.

Aké herecké plány, či už v divadle alebo možno aj v televízii ti dočasne zmaril koronavírus?

- To neviem. Ja totiž od istého obdobia nepozieram diár viac ako týždeň dopredu. Aspoň nie som v strese. Beriem, ako to príde. Túto sezónu ma už nečakalo v ŠD nič a ďalej sa nepozieram. Padli aj nejaké záväzky v Bratislave, ale... čo už.

Divadlo zatiaľ pozastavilo predaj vstupeniek do konca tejto sezóny, plánované premiéry sa odložili na neurčito. Prognózy o vývoji sa neustále menia. Máš vnútorne nastavený nejaký termín, kedy by sa podľa teba mohol aj divadelný život vrátiť do normálu a opäť by ste sa stretli s divákmi zoči-voči?

- V septembri sa vidíme!... Som optimista.

Aký recept na zvládnutie nepríjemnej situácie spôsobenej pandemiou by ponúkla svojim priaznivcom, ale nielen im, Henrieta Kecerová? Ako si udržať fyzické, ale aj psychické zdravie?

- Spomeňte si, čo ste chceli doma urobiť, keby ste mali voľno a urobte to. Nesedte pri FB a TV celý deň, môže to ovplyvniť váš zdravý rozum. Hľadajte spoločné aktivity s rodinou a neopúšťajte sa. Čo má prísť príde... chce to svoj čas. Je lepšie ho využiť vo svoj prospech, ako znužené hundrať a rozčuľovať sa pri televízii. Do skorého videnia a veľa zdravia!

SVJATOSLAV DOHOVIČ

S Marekom Geišbergom v hre Štátneho divadla Košice Pygmalion.

FOTO: JOSEPH MARČINSKÝ

Juraj Bača nemá pocit, že sa fláka, keď sa venuje len sebe a rodine

Herec Juraj Bača.

ZDROJ: TV MARKÍZA

Zo stopercentného výkonu išiel takmer na nulu. Tak vyzerá pracovné tempo herca JURAJA BAČU od polovice marca. Herec je umelcom v slobodnom povolaní. Je preto zvyknutý občas žiť v neistote, akú prácu dostane, i keď teraz je situácia zložitejšia.

Ako sa vás dotkla súčasná situácia? Umelci zo dňa na deň prišli o všetku prácu, je vôbec niečo, čo ostalo?

- Dotklo sa ma to podobne asi ako každého občana. Je to veľký zásah do našich životov pre všetkých bez ohľadu na povolanie, ale neostáva nám nič iné, ako rešpektovať nariadenia vlády a v záujme všeobecného dobra dokázať, že sme výsostne členovia vyspelejšej spoločnosti. Podľa môjho názoru je to jediná cesta ako vrátiť život čo najskôr do pôvodných kolají. Verím, že sa vrátíme ako lepší ľudia s inými, lepšími prioritami.

Čo z toho, o čo ste prišli, je pre vás najväčšou stratou?

- Zrušilo sa všetko. Zavreli sa divadlá, zrušili sa plánované televízne výroby, všetky firemné akcie a kul-

túrne podujatia sa presunuli na neurčito. Jediné, čo mi ostalo je rádio Jemné, ktorému prepožičiavam svoj hlas. Chýba mi, samozrejme, všetko. Herec potrebuje na seba neustále pracovať, potrebuje publikum, javisko a potrebuje byť hlavne aktívny. Tento aspekt sa veľmi ťažko vysvetľuje niekomu, kto sa s kreatívnou prácou ešte nestretol, aj keď mám pocit, že ľudia teraz ani vysvetlenia a iný názor počuť nechcú. Väčšina ostala zatvorená doma a zrazu sa priestor zaplnil „odborníkmi“. Všetci chcú vysvetľovať, ale nikto nechce počúvať, a to dáva priestor dezinformáciám a dezinterpretáciám myšlienok. Ľudia majú strach z toho, čo bude, a preto vzniká veľa hnevu.

Znamená pre vás táto situácia úplný výpadok príjmov? Ako sa s tým dokážete vyrovnávať?

- Áno, prišiel som o deväťdesiat percent svojich príjmov. Umelec v slobodnom povolaní, ako som ja, je zvyknutý žiť v neistote z toho, čo bude, respektíve nebude. Moji rodičia mi zvykli prízvukovať: „Vždy maj niečo odložené na horšie časy. Dnes sa ti darí, si zdravý a máš prácu, ale to sa môže zo dňa na deň zmeniť.“ Ti-

eto slová mám preto vyryté v sebe od čias, keď som zarobil prvé peniaze a aj vďaka tomu mám vytvorenú istú finančnú rezervu.

Presne ako spomínate, v momentálnej situácii sú na tom najhoršie nezávislé scény a organizácie a umelci v slobodnom povolaní, mohla by im pomôcť pomoc od štátu? Aká by bola najlepšia? Čo by si ste osobne v tejto situácii najviac ocenili?

- Nikto nevie, ako dlho tento stav bude trvať. Aj keď pomoc od štátu pokladám za skvelý krok smerom k jeho občanom, je to len akási náplast na prechodné obdobie. Čím dlhšie bude tento stav trvať, tým ťažšie sa naša ekonomika bude prebúdzat a tým neskôr sa náš život vráti do pôvodných kolají. Nedovolím si tvrdiť, čo je správne, ale myslím si, že ekonomické balíčky by mali ísť ruka v ruke s tými spoločenskými. Je to skvelá príležitosť zmeniť štruktúru a postupy, ktoré ovplyvňovali naše myslenia niekoľko desaťročí a práve v tomto čase krízy by ľudia mohli konečne pochopiť hodnotu a podstatu slobody a jednotnej spoločnosti.

Ako sa udržujete v pozitívnej

nálade? Ako trávite čas v nútenom voľne?

- Snažím sa hlavne si udržať pozitívnu myseľ. Obmedzil som sociálne siete a dokonca aj sledovanie správ, lebo mi to nerobilo dobre. V tejto chvíli predsa všetci vieme, čo máme robiť – sedieť doma a keď už aj človek vybehne von, treba sa vyhýbať skupinovým aktivitám a toho sa držím. Každé ráno si zacvičím, rozospievam sa, zahrejmem hlasivky, akoby som v ten deň mal mať večer predstavenie, a potom skončím v záhrade alebo pri dobrej knihe. Na druhej strane má celá táto stopka v sebe aj niečo pozitívne. Kedysi sme žili omnoho pomalšie. Za moje posledné dva roky ani neviem, kedy som mal čas naozaj nič nerobiť. Keď sa aj objavil deň voľna, človek toho chcel stihnúť čo najviac, lebo ktovie kedy zase bude vonku pekne, aby sa dal vymalovať záhradný domček alebo okopať vinič. Teraz? Nikam sa neponáhľam, nič mi neujde. Zrazu nemám ten pocit, že sa flákam, keď sa venujem len sám sebe a svojej rodine, a keď za jeden deň nestihnem vytrhať všetku burinu medzi jahodami, znamená to, že mi ostalo niečo aj na zajtra a ja mám zase dôvod vstať z postele a niečo robiť.

JANA ALEXOVÁ